

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa "C." w W. Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...]o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 9 kwietnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 16 marca 2017 r., sygn. akt I ACa .../15,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej
Rzeczypospolitej Polskiej o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka „C.” w W.S.A. z siedzibą w G. złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 16 marca 2017 r., którym oddalono jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 października 2015 r. w sprawie przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...] o zapłatę odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku wydania przez Prezydium Rady Narodowej m. W. sprzecznego z prawem orzeczenia administracyjnego z dnia 29 czerwca 1951 r.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., uzasadniając tę przyczynę kasacyjną błędnym uznaniem przez Sąd drugiej instancji, że w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajduje uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2016 r., III CZP 14/16 oraz nieprzyjęciem, że zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego jest niezgodny z zasadami współżycia społecznego (art. 5 k.c.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Nie może budzić wątpliwości kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Nie wystarcza oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, jeżeli nie spowodowało ono wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.

Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Uzasadnienie tej przyczyny kasacyjnej nie spełnia powyższych wymagań. W orzecznictwie Sądu Najwyższego istotnie występowała rozbieżność ocen wpływu administracyjnego postępowania o ustanowienie użytkowania wieczystego na bieg terminu do wniesienia powództwa odszkodowawczego do sądu cywilnego, niemniej została ona jednoznacznie rozstrzygnięta uchwałą tegoż Sądu z dnia 13 lipca 2016 r., III CZP 14/16, OSNC 2017, nr 1 poz. 1, zgodnie z którą powyższe postępowanie administracyjne toczące się po stwierdzeniu nieważności decyzji odmawiającej ustanowienia własności czasowej nieruchomości objętej dekretem o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody spowodowanej nieustanowieniem tego prawa unieważnioną decyzją. Wbrew stanowisku skarżącej stan faktyczny sprawy jest zgodny z przesłankami relewantnymi w ww. uchwale. Występuje w nim bowiem konkurencja dwóch postępowań prowadzonych w oparciu o podstawy prawne uwzględnione uchwałą. Podkreślenia wymaga okoliczność, iż ustanowienie użytkowania wieczystego na rzecz byłego właściciela gruntu warszawskiego nie ma charakteru odszkodowawczego, zatem jeżeli były właściciel poniósł szkodę w związku z wydaniem nieważnej decyzji administracyjnej, powinien dochodzić jej wyrównania w procesie cywilnym, z zachowaniem przewidzianych w tym celu terminów ustawowych.

Nie sposób również zgodzić się ze skarżącą co do oczywistego naruszenia art. 5 k.c. Jest to bowiem przepis przewidujący stosunkowo szeroki zakres dyskrecjonalności sędziowskiej, w związku z czym nawet przyjęcie, że w określonym stanie faktycznym możliwe byłoby jego zastosowanie, nie świadczy o oczywistym naruszeniu tego przepisu, jeżeli w tym samym stanie

faktycznym logicznie dopuszczalne byłoby również wydanie rozstrzygnięcia przeciwnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.

jw